

skulde have virket skadeligt, eller at Forligsmændene har haft nogen særlig Andel i den uheldige Udvikling — jeg tror, der fra deres Side er gjort et meget stort og samfundsnyttigt Arbejde —, men det vil være nødvendigt, at vi fra vor Side stærkt understreger, at en Betingelse for vor Tilslutning til Lovforslaget er den, at Forligsmændene i Fremtiden holder sig til de Bestemmelser, som findes i den nuværende Lovs § 3, og som ogsaa findes i det foreliggende Lovforslag, saaledes at de kun griber ind i de Tilfælde, hvor man kan tillægge Stridens Virkninger eller Omfang større samfundsmæssig Betydning.

Den Opfattelse, jeg her har fremført, er ikke en Opfattelse, som Arbejdsgiverne staar alene med, den har ogsaa faaet Tilslutning fra Arbejderside, og jeg haaber, at den maa vinde Ørenlyd i Fremtiden, saaledes at Forligsmændene holder sig noget mere i Baggrunden. Forholdene har nemlig udviklet sig saaledes, at Parterne stadig har den Følelse, at deres Strid i sidste Instans skal ende hos Forligsmanden, og derfor ikke ved de første Forhandlinger mellem Organisationerne og mellem Hovedorganisationerne tør spille Trumferne ud, selv om de sidder med dem paa Haanden, men gemmer dem, til de kommer til Forligsmanden, hvor den sidste Forhandling skal finde Sted. Og dette, at de paagældende Parter venter, at man skal til Forligsinstitutionen i sidste Instans, medfører altsaa, at man ikke griber til og ser at blive enige, og det svækker ogsaa Ansvarfølelsen. Thi hvis Forholdet var det, at man meget vel kunde vente, at der, hvis man ikke blev enig, vilde opstaa en Kamp, som Parterne maatte tage Ansvar for, saa vilde Resultatet sikkert blive det, at vi fik langt færre Konflikter, end Tilfældet er nu.

En anden Aarsag, som har været medvirkende til at svække Forligsinstitutionens Autoritet, er denne, at Parternes Repræsentanter ikke har været forsynet med Mandat. Forholdene har jo forment sig saaledes, at disse Forhandlinger hos Forligsmændene er meget langvarige, trækker ud Dage og Nætter, og naar man saa endelig efter en saadan Kraftanstrengelse er kommet til et Resultat, naar Parternes Repræsentanter har indset, efter Forligsmændenes Mægling, at her var det Punkt, hvor man burde slutte Fred, ja, saa gaar det Resultat, hvorom altsaa begge Parter Repræsentanter er enedes sammen med Forligsmændene, ud til Urafstemning blandt Parternes Medlemmer, og saa risikerer man,

at disse Enkeltmedlemmer, de enkelte Arbejdere — thi det er vel oftest dér, Tampen brænder —, forkaster det Forslag, som deres Tillidsmænd overfor Forligsmændene er gaaet ind paa. Og det er maaske ikke unaturligt, at Forslagene undertiden bliver forkastet, thi det er jo umuligt overfor disse mange Tusinder, hvem det paagældende Forslag angaar, at klargøre de Forhold, som har været medvirkende til, at Tillidsmændene har ment at burde slutte Fred paa det foreliggende Grundlag. Og saa bliver Resultatet det, at Forligsmændene, der jo har stillet Forslaget — et Forslag, der altsaa efter deres Mening burde slutes Fred paa —, atter maa til at stille Forslag paa et nyt Grundlag, og dette svækker ganske naturligt Tilliden til Forligsmændene og til Forligsinstitutionens Autoritet. Denne Kalamitet vilde kunne undgaas, naar Parternes Repræsentanter mødte med Mandat, og dette Spørgsmaal om Mandat har jo været et af de stærkest debatterede indenfor den saakaldte store Arbejdskommission, der allerede tidligere har været nævnt her, og som har behandlet dette Spørgsmaal. Et stort Flertal indenfor denne Kommission, 28 af dens 40 Medlemmer, har udtalt sig for Mandatkravet, 15 har udtalt sig for det ubetingede Mandat, medens 11 foreslaar, at Forligsmændene skal kunne nægte at møde, saafremt Parterne ikke er forsynet med et saadant Mandat eller har overdraget deres Myndighed til en kompetent Forsamling, og 2 foreslaar endelig, at Parterne er pligtige at forsøge at opnaa et saadant Mandat, inden de møder til Forhandlingerne; altsaa Flertallet har været enig i den Betragtning, at et saadant Mandat var ønskeligt. Dette Flertal tæller Repræsentanter for de 3 Partier her paa Rigsdagen, for Arbejdsgivere, for Funktionærer og for Embedsmænd, og det er derfor ganske naturligt — og det glæder mig —, at den nuværende Regering staar paa det samme Standpunkt, idet den jo gennem Lovforslagets § 5 foreslaar, at Parterne skal møde med ubetinget Mandat.

Det forekommer mig for Resten noget mærkeligt, at Arbejderne og Socialdemokratiet saa stærkt fastholder Kravet om, at hver enkelt Arbejder skal have Lejlighed til at stemme om de Forslag, hvorom man i øvrigt er enedes hos Forligsmændene. Dette viser jo en udpræget Mistillid til deres egne Tillidsmænd og er for øvrigt mærkeligt, fordi man jo paa andre Maader, som f. Eks. i det parlamentariske Liv, delegerer sin Myndighed til Repræsentanter, som baade paa Rigsdagen og i Kommunalbestyrelser bestemmer over Forhold, der i lige saa høj